

Sygn. akt VIII C 63/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

W składzie następującym:

Przewodniczący : Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant : st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko K. B.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego K. B. na rzecz powoda Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 602,90 zł (sześćset dwa złote dziewięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 maja 2022 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego K. B. na rzecz powoda Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 387zł (trzysta osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 63/19

UZASADNIENIE

W dniu 19 stycznia 2023 roku powód Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu K. B. powództwo o zapłatę kwoty 602,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 maja 2022 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwany zawarł z nim umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej nr (...), na mocy której ochroną ubezpieczeniową objęty został samochód osobowy marki H. (...) o nr rej. (...). W związku z zawartą umową, pozwany obowiązany był do zapłaty składki za ubezpieczenie w czterech ratach. Na żądanie pozwu składa się nieuiszczona rata składki oraz skapitalizowane odsetki od niej

(pozew k. 4-6)

W odpowiedzi na pozew, pozwany nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu pozwany wskazała, iż składka z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia została w całości zapłacona w grudniu 2018 roku. Z uwagi na upływ czasu nie posiada on dowodów uiszczenia tej składki.

(pismo procesowe k. 35)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany K. B., jako właściciel samochodu marki H. (...) o nr rej. (...), zawarł w dniu 23 listopada 2018 roku z powodowym Towarzystwem umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego (polisa nr (...)) na okres od dnia 30 listopada 2018 roku do dnia 29 listopada 2019 roku. Składka za ubezpieczenie została oznaczona w umowie na kwotę 2.064 zł, i rozłożona na 4 raty płatne w następujący sposób: pierwsza rata w wysokości 522 zł płatna do dnia 30 listopada 2018 roku, druga rata w wysokości 514 zł płatna do dnia 27 lutego 2019 roku, trzecia rata w wysokości 514 zł płatna do 9 maja 2019 roku i czwarta rata w wysokości 514 zł płatna do dnia 29 sierpnia 2019 roku. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie zapłacił czwartej składki.

(polisa k . 190dw, okoliczności bezsporne)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

W sprawie znajdują zastosowanie przepisy Księgi pierwszej – części ogólnej Kodeksu cywilnego, przepisy Księgi trzeciej dotyczące umowy ubezpieczenia oraz postanowienia umowy ubezpieczenia zawartej przez strony.

Zgodnie z treścią przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Ubezpieczyciel zobowiązany jest potwierdzić zawarcie umowy dokumentem ubezpieczenia (art. 809 § 1 k.c.).

W przedmiotowej sprawie nie budziła wątpliwości Sądu okoliczność, że pozwany, jako właściciel samochodu marki H. (...), zawarł w dniu 23 listopada 2018 roku z powodowym Towarzystwem umowę ubezpieczenia OC, dotyczącą w/w pojazdu. Na okoliczność spornego stosunku zobowiązaniowego powód przedłożył dokument polisy, w którym, jako ubezpieczającego i właściciela samochodu wskazano pozwanego. Jednocześnie, pozwany nie zdołał wykazać, iż uiszczył należną składkę z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia. Przypomnienia wymaga w tym miejscu, że w myśl przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionemu uniemożliwieniu wykazania jej praw. W niniejszej sprawie to na pozwanym ciążyła powinność wykazania, że dokonał zapłaty w całości składki ubezpieczeniowej. Podkreślenia wymaga, że ubezpieczający jest zobligowany do zapłaty składki ubezpieczeniowej. Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 602,90 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 maja 2022 roku do dnia zapłaty.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Powód wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od pozwanego zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości.

Na koszty te złożyły się: 100 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 270 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 387 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w sentencji.